

Послідня життя тоска

Микола Устиянович

Спущено трупа, згашено походні,
Запечатано ворота безодні,
Відотхнув гробар, пійшли домів милі,
Оден лиш старець остав у могили.
І все замовкло, молитви і зойки,
На гробах сіла вкруг тишина мирна,
Лиш з очей старця, як роса вечірня,
Дрібні, тоскаві капали слізоньки.
"Послідній з друзів! Всі мя полишали,
Всі пійшли спати
До вічної кімнати,
А я ще скитаю!
Струджен, ослаблий серед бур навали,
Я ще волочусь по недолі краю
І плачу...
О, як же тихо в сих хижах покою!
По земних трудах і зною
Як же то милий такий супочинок!
Як буйно росте рута, барвінок
Під хрестом на свіжій могилі!
Святий спокою!
Коли ж в свої крилі
Ти мене приймеш, осіниш ми кості?
Усмириш м'якою рукою
Чувств моїх вражду,
Душі жажду?
Мені так сумно, так грусно на світі!
Посеред ликів утіхи, радості
З порожнім серцем влекусь самотній;
Цвітка надії чужа мні навіки,
Земля мені – гріб широкий.
Для мене сонце не світить, не гріє,
Яр солодочком миленьким не віє;
Одна лиш болізнє ходить вслід за мною,
Смелить ми ложе, кладесь біля мене,
Зо мнов усипає, будиться зо мною.
Вдень коло мене, вночі коло мене.

Я пустий череп, розбитий, згорілий,
Сам собі не рад, нікому не милий,
Здревніли ноги, руки зціпеніли,
Скорчились груди, очі спопеліли,
Пам'ять загинула, висох ум поволі.
Я тягар, знуда питомій родині,
Вітри мнов гонять, мов билинков в полі,
Діти глумляться старцеві-дитині.
Вся душі сила,
Всі сугави тіла
Дякують за дружбу,
Виповівши службу,
Жебрають спочинку...
Боже, коли ж ти пришлеш ми ту днинку?
Я плавець на морі,
Від життя поранку
Б'юся без устанку,
О, кільки сил стане,
Ко тихій пристані,
Но завжди дармо, но все бездільно...
Скоро доборуся,
Челном довлекуся
До мирной затоки,
О горе мні, горе!
Нова мя оп'ять буря пре на море
І мече сильно
В хлаки високі.
І знов в безодні розтвори,
Щоби наново боротись, скитати,
Наново дармо пристані шукати.
Бо світ пристані не має,
Син Євин спочинку не знає,
Хіба як зложить руки на собі
І ляже в гробі.
Боже, коли ж ти пришлеш ми днинку?
Глянь, лодь моя розбита, розгнила,
Платтем запахая шпари,
Корма зломлена, роздерті вітрила,
Воколо мене зівають мари.
Отче, прийми в пристань свою дитинку...
Спочинку, боже, спочинку!"